

برگزاری جشنواره‌های سوزن دوزی به ماندگاری این هنر کمک می‌کند

به گزارش روابط عمومی و امور بین الملل منطقه آزاد چابهار سهیلا جبری هنرمند در گفتگو با خبرنگار گروه فرهنگی باشگاه خبرنگاران جوان، گفت: کمتر افرادی هستند که در عرصه صنایع دستی و میراث فرهنگی دستی برآتش داشته باشند و نام مهتاب نوروزی به گوششان نرسیده باشد.

وی افزود: دست آفریده‌های این بانوی سوزن دوز در نمایشگاه‌های داخل و خارج از ایران بارها به نمایش درآمده و نظر همگان را به خود جلب کرده و مورد استقبال قرار گرفته است. کارهای ایشان بارها به فرانسه رفته و در مزون‌های مختلف آن دیار به عنوان کار تکمیلی لباس‌های فاخر به نمایش درآمده است.

جبrij بیان کرد: این بانو به جز سوزن دوزی در پریوار دوزی، سیاه دوزی، آینه دوزی، سکه دوزی و رو دوزی نیز در منطقه سیستان و بلوچستان سرآمد همگان بود و اکثر دختران این خطه از هنر و دانش او بهره‌مند شدند.

وی گفت: مهتاب، شامگاه جمعه ۲۴ تیر ۱۳۹۱ در منطقه قاسم آباد استان سیستان و بلوچستان در شرایطی بدروز حیات گفت که پس از تقدیری که فرهنگستان هنر از مهتاب نوروزی و سیزده هنرمند دیگر در برنامه «گنجینه‌های از یاد رفته هنر ایرانی» در سال ۱۳۸۶ انجام داد، به سال‌ها تلاش او در اداره‌های مختلف استان سیستان و بلوچستان برای دریافت حقوق بازنیستگی و بیمه او پایان داده شد و مقرری در پنج سال آخر عمر مهتاب نوروزی که به دلیل کهولت سن و کم بینایی دیگر قادر به سوزن دوزی نبود، پرداخت شد.

جبrij گفت: حال پس از گذشت بیش از ۶ سال از درگذشت مادر سوزن دوزی ایران، مقرر شده است که «نشان ملی مهتاب» با آغاز روند اجرایی تفاهم‌نامه بین معاونت امور هنری وزارت فرهنگ و منطقه آزاد چابهار و در راستای حفظ و احیای حوزه دوخت و دوزهای بومی در سطح ملی و منطقه‌ای در هشتاد و سهین جشنواره مد و لباس فجر رونمایی شود.

سهیلا جبری محقق و پژوهشگر لباس اقوام و طراح لباس برنده «چیامد» درباره اهمیت حفظ و احیای هنر مهتاب نوروزی اظهار داشت: مهتاب نوروزی و بسیاری دیگر از هنرمندان هم نسل او در شرایطی بسیار دشوار و زمانیکه مردم غم نان داشتند و استان‌های محرومی مانند سیستان و بلوچستان در سخت‌ترین اوضاع معیشتی به سر می‌بردند، با تکیه بر هنر و عزم جدی خود در مسیر حفظ میراث فرهنگی ایران زمین قدم برداشتند و آن را با جان و دل نگاه داشتند.

وی گفت: خوشحالم در عصری زندگی کرده‌ام که افرادی همچون مهتاب بسیار بودند و کارهای تأثیرگذاری در بخش لباس و رو دوزی انجام دادند و شاید آرزویم به عنوان فردی که در این زمینه دستی برآتش دارم، داشتن کالکشنی در ارتباط با سوزن دوزی‌های سیستان و بلوچستان است.

این پژوهشگر لباس اقوام در ادامه با ابراز تأسف از اینکه مهتاب‌های نوروزی بسیاری یک تن باری را به دوش کشیدند و شاگردانی پرورش دادند اما کمترین تمہیدات برای ادامه دادن راه این بزرگان وجود ندارد، بیان کرد: موضوع حفظ میراث فرهنگی، موضوعی بزرگ، عظیم و جمیع است که حفظ آن به یک عزم هماهنگ و ملی از سوی نهادهای مختلف در بخش دولتی و خصوصی بستگی دارد.

جبrij تأکید کرد: روند استاد شاگردی تاکنون در ارتباط با بسیاری از مباحث مرتبط با حیطه صنایع دستی و میراث فرهنگی نتایج ثمریخشی داده است اما وقت آن رسیده که این روند تبدیل به یک جریان علمی در کشور و مباحث سوزن دوزی تبدیل به سرفصل‌های

این هنرمند با اشاره به اینکه تداوم نگاه علمی در بحث سوزن‌دوزی‌های ایرانی می‌تواند جذب دانشجو از کشورهای مختلف را به دنبال داشته باشد، اظهار داشت: اگر این هنر تا به الان ماندگار بوده مدیون زحمات مهتاب‌هایی است که با جان و دل آن را نگه داشته‌اند از این به بعد جای پژوهشکده‌های صنایع دستی خالی بوده و لازم است در سریع‌ترین زمان ممکن پژوهش‌های میدانی بررسی و تبدیل به مباحث علمی شوند.

جبری افزوود: امیدوارم اعطای نشان ملی مهتاب فرصتی را فراهم کند که هنرآموختگان عرصه صنایع دستی گرد هم آیند و راهکاری‌های جدیدی برای ورود به عرصه صنایع دستی را ایجاد کنند. در این بین بخش صادرات بسیار مهم است در حالی که متأسفانه گنجینه‌ای که می‌تواند به لحظ اقتصادی به ما کمک کند در سال‌های اخیر به شدت مغفول مانده است.

وی با اشاره به اینکه ثروت غنی داریم که بخشی از آن صادرات سوزن‌دوزی‌های ایرانی است بیان کرد: ای کاش تا زمانی که مهتاب زنده بود با کمترین کمک شرایطی را برایش ایجاد می‌کردیم که در آرامش شاگردان بیشتری تربیت کند، اما بر این باورم که هنوز هم هنرمندانی هستند که می‌توانیم آن‌ها را دریابیم، از آن‌ها قدردانی کنیم و در زمان حیات نشانی به نشان هایمان اضافه کنیم.

جبری گفت: آرزوی جمعی ما این است که بتوانیم جشنواره‌های سوزن دوزی داشته باشیم نه صرفاً با هدف برگزاری بلکه در راستای شناسایی افرادی که در سراسر ایران کار دست دوزی انجام می‌دهند و اینگونه است که می‌توانیم به ماندگاری آن‌ها در جامعه معاصر امیدوار باشیم.

